

Mijn leven met Osama

OPGROEIEN IN DE SCHADUW VAN TERREUR

Najwa bin Laden, Omar bin Laden
en Jean Sasson

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

A decorative border with a repeating pattern of stylized, symmetrical floral or scrollwork motifs, rendered in a light gray color, framing the central text.

Deel I

De jonge jaren in Saudi-Arabië

1—Mijn jeugd

NAJWA BIN LADEN

Ik ben niet altijd de vrouw van Osama bin Laden geweest. Eens was ik een onschuldig kind met de dromen van een klein meisje. Nu moet ik vaak aan die periode terugdenken. Ik herinner me het meisje dat ik was en mijn veilige en gelukkige kinderjaren.

Vaak heb ik volwassenen met spijt en zelfs woede over hun jeugd horen spreken, blij dat ze die periode achter de rug hadden. Ik hoor ze vol ongelof aan, want als het kon, zou ik terugkeren naar het eerste deel van mijn leven en voor altijd een klein meisje blijven.

Mijn ouders, broertjes en zusjes woonden in een bescheiden villa in de Syrische havenstad Latakia. De kuststreek van Syrië is schitterend, een gebied waar de zeewind waait, waar de bodem vruchtbaar is en waar gelukkige boeren fruit en groente telen. In onze achtertuin groeiden vele bomen vol heerlijk fruit. Achter de smalle kuststrook kon je de schilderachtige bergen zien, met terrasvormige heuvels vol boomgaarden en groepjes olijfbomen.

Het huishouden van Ghanem bestond uit zeven personen, dus in onze woning was het onmiskkenbaar hectisch. Ik was het tweede kind van mijn moeder en vader. En ik had goed contact met mijn oudere broer, Naji, en de jongere gezinsleden, Leila, Nabeel en Ahmed. Er woonde ook een halfbroer bij ons, Ali, die een paar jaar ouder was dan de kinderen van mijn moeder. Mijn vader was meerdere keren getrouwd geweest voor hij met mijn moeder trouwde, en een van de vrouwen uit een vorig huwelijk was de moeder van Ali.

Van mijn broers en zussen had ik het meest contact met Naji, die één jaar

ouder was dan ik. Hoewel ik zielsveel van mijn broer hield, was hij nogal ondeugend, net als de meeste jongens. Dat heeft mij heel wat angstaanjagende momenten bezorgd.

Zo ben ik altijd al bang geweest voor slangen. Op een dag had Naji in de plaatselijke bazaar een plastic slang van zijn zakgeld gekocht, waarna hij heel beleefd op de deur van mijn slaapkamer klopte. Toen ik opendeed, begon hij guitig te grijnzen en drukte me een volgens mij levende slang in de handen. Ik gilte zo hard dat iedereen in huis schrok. En ik stooft er zo snel vandoor dat het leek alsof ik vloog.

Mijn vader was toevallig thuis en kwam aangerend om me te helpen. Hij vermoedde dat er minstens een bende gewapende criminelen klaarstond om ons af te maken. Toen hij begreep dat mijn hysterische gedrag door Naji was veroorzaakt, die trots met zijn nepslang stond te zwaaien, keek hij hem lang en ernstig aan, waarna hij hem allerlei dreigementen toewierp.

Naji trok zich hier niks van aan en schreeuwde boven het gebrul van zijn vader uit: 'Najwa is een lafbek! Ik leer haar moedig te zijn.'

Als we in de toekomst hadden kunnen kijken, waarin slangen in onze Afghaanse bergwoning tot onze dagelijkse routine zouden behoren, dan had ik mijn broer misschien voor zijn hulp bedankt.

In de villa was ik het liefst boven op het balkon, een ideale plek voor een meisje om weg te dromen. Daar heb ik heel wat verrukkelijke uren met mijn favoriete boeken doorgebracht. Na een paar hoofdstukken hield ik mijn vinger bij de plek waar ik gekomen was en dan liet ik mijn blik vallen op de straat onder mij.

De huizen in onze buurt stonden dicht op elkaar en overal waren winkeltjes. Ik vond het heerlijk om al die mensen door de buurt te zien spoeden. Allemaal op pad om hun dagelijkse taken af te werken, om zich vervolgens terug te trekken in hun huizen voor een aangename avondmaaltijd met hun familie.

Veel families uit onze buurt kwamen uit andere landen. Mijn familie stamde uit Jemen, een verafgelegen land dat volgens de verhalen uitzonderlijk mooi was. Niemand had me ooit verteld waarom onze voorouders het hadden achtergelaten. Er zijn zoveel families uit Jemen naar omringende landen geëmigreerd, dat er wordt beweerd dat overal in de Arabische wereld Jemenitisch bloed door de aderen vloeit. De kans is groot dat onze Jemenitische voorvaderen uit pure armoede hun vee moesten verkopen, hun huizen moesten verlaten, weg moesten trekken van de onherbergzame velden, en goede vrienden en bekende steden voor altijd moesten achterlaten.

Ik kan me voorstellen hoe mijn voorouders in hun huizen bij elkaar zaten, de mannen voorzien van kromme dolken, wellicht kauwend op een blad qat, terwijl de vrouwen met hun met koolzwart aangezette ogen zwi-gend luisterden naar hun mannen die spraken over de verdorde bodem of gemiste kansen. De oude wierookhandel was weggekijnd en de regen liet het te vaak afweten om een goede oogst te kunnen binnenhalen. Nu de honger in de opgezwollen buikjes van hun kinderen knaagde, restte mijn voorouders weinig anders dan op de grote kamelen te klimmen en weg te trekken door de groene valleien die omzoomd waren met hoge bruine bergen.

Nadat ze in Syrië waren gearriveerd, vestigden mijn voorouders zich in hun huis aan de Middellandse Zee, in de grote havenstad waar ik ter wereld kwam en mijn jeugd doorbracht. Latakia kwam al voor in teksten van tweeduizend jaar oud, waarin sprake was van 'fraaie gebouwen en een uitstekende haven.' Ingeklemd tussen de zee aan de ene kant en vruchtbaar land aan de andere kant, staken vele volken er begerig hun handen naar uit. Achtereenvolgens hadden de Feniciërs, Grieken, Romeinen en Ottomanen de stad in handen gehad. Net als alle antieke steden was Latakia vele malen verwoest en weer opgebouwd.

Totdat ik trouwde en naar Djedda in Saudi-Arabië ging, bestond mijn omgeving uit niet meer dan het huis van onze familie, mijn school, mijn woonplaats Latakia en mijn land Syrië.

Ik was trots op mijn ouders. Toen ik oud genoeg was om te begrijpen wat de mensen om me heen zeiden, realiseerde ik me hoe positief ze over zowel de innerlijke als uiterlijke schoonheid van mijn familie waren. Uiteraard was ik blij dat wij vanwege ons goede karakter werden gerespecteerd, al was ik als meisje vooral gestreeld omdat men ons waardeerde vanwege ons knappe uiterlijk.

Mijn vader werkte in de handel, wat veel Arabieren in dat gebied doen om aan de kost te komen. Ik heb nooit veel geweten over het dagelijkse leven van mijn vader, want in mijn cultuur gaan dochters niet met hun vader mee naar het werk. Wel weet ik dat hij ijverig was, vroeg naar zijn werk ging en pas 's avonds terugkeerde. Met zijn harde werken wist hij genoeg inkomen voor zijn gezin te verdienen. Nu ik terugkijk, denk ik dat mijn vader mild was voor zijn dochters. Tegenover mijn broers stelde hij zich harder op. Vanwege hun ondeugendheid moest hij hen beter in de gaten houden.

Mijn moeder bleef thuis om voor ons te zorgen. Ze kon goed koken en

hield het huis kraakhelder. Met een man, drie zonen en twee dochters was ze nooit klaar met haar werk. Ze bracht veel tijd door in de keuken. Ik zal nooit de heerlijke maaltijden vergeten die ze voor het gezin bereidde, het verrukkelijke ontbijt met eieren, kaas, boter, zoete honing met hüttenkäse, brood en jam. Als lunch aten we bijvoorbeeld humus, gemaakt van kikkererwten en kruiden, verschillende verse groenten uit de tuin, pasgeplukte tomaten en komkommers, met muntolie overgoten aubergines met knoflook en pecannoten. 's Avonds aten we tussen zeven en acht uur. Vaak zagen we dan de exquisite rijst met erwten van moeder geserveerd worden, met gevulde druivenbladeren, okra en kibbe. Dat laatste is een onder Arabieren bijzonder populair gerecht. Het bestaat voornamelijk uit lamsgehakt en bulgurtarwe, vermengd met uien, zout, peper en andere specerijen.

Natuurlijk hielpen mijn zus en ik in het huishouden, al deden we maar weinig vergeleken met moeder. Ik hield mijn bed schoon en deed de afwas. En als ik niet naar school ging, hielp ik mijn moeder in de keuken.

Mijn moeder handhaafde voor alle kinderen een strenge tucht. Als klein meisje was ik zelfs beducht voor de strikte gedragsregels die ze voor mij en mijn zus in petto had. In mijn cultuur is dit niet ongebruikelijk, want meisjes horen het stralende licht in het gezin te zijn, in alle opzichten perfect. Van zonen wordt daarentegen verwacht dat ze eerst hun wilde haren kwijtraken. Als een meisje zich verkeerd gedraagt, doet ze haar familie in de ogen van de gemeenschap een enorme schande aan. Als ik me serieus had misdragen, dan hadden mijn ouders veel problemen kunnen krijgen bij het vinden van een familie die een van hun kinderen met een van ons zou willen laten trouwen. Onvoorzichtig gedrag van een meisje kan tot gevolg hebben dat broers en zussen niet met een achtenswaardige partner kunnen trouwen.

Mijn moeder kon zich niet vinden in de kleren die ik als tiener droeg. Terwijl zij een conservatieve moslima was, die haar haren met een hoofddoek bedekte en jurken droeg die haar van hals tot enkels omhulden, verzette ik me tegen een dergelijke traditionele kleding. Ik weerstond haar smeebeden om me bescheiden te kleden, weigerde zelfs mijn haren te bedekken. Ik droeg mooie kleurige jurken die niet zo ouderwets waren. In de zomer weigerde ik blouses aan te doen die mijn armen bedekten of rokken tot mijn enkels. Ik ruziede met mijn moeder als ze me aansprak op mijn moderne smaak. Nu schaam ik me dat ik haar zoveel verdriet heb gedaan.

Ik herinner me hoe trots ik was toen ik voor het eerst naar school ging. Ik had het gebruikelijke meisjesuniform aan, op heel jonge leeftijd een pull-over. Vanaf de middelbare school kon ik mijn moeder niet langer negeren en droeg ik voor het fatsoen een jasje over mijn jurk.

Wat hield ik van school! Door de school breidde mijn kleine wereld zich uit met nieuwe vrienden en leraren die zoveel informatie in hun hoofd hadden dat ik me erover verbaasde dat hun schedels niet uit elkaar barstten. Ik was een weetgierig kind en las zo veel mogelijk boeken, meestal over verafgelegen plaatsen en de mensen die daar woonden. Al snel drong tot mij door hoeveel ik gemeen had met andere meisjes van mijn leeftijd, waar ze ook leefden.

In mijn cultuur trekken schoolgaande jongens en meisjes buiten de familiekring nauwelijks met elkaar op. Dus ging ik naar een meisjesschool. Ik maakte kennis met enkele arme medeleerlingen en hun armoede leerde me een van de belangrijkste lessen die er bestaan. Nog heel goed herinner ik me een vriendin uit een gezin dat zo arm was dat haar vader geen schoolspullen kon kopen of eten voor de lunchpauze. Zonder erbij stil te staan welke invloed het op mijn situatie zou kunnen hebben – ons gezin had een bescheiden inkomen – deelde ik mijn geld, mijn eten en mijn schoolspullen met mijn vriendinnetje. Ik voelde het geluk door me heen stromen toen ik merkte hoe zij hierop reageerde.

Sinds die lang vervlogen tijd heb ik geleerd dat weggeven het meest bevredigt als je er zelf ontberingen voor moet doorstaan. Als je genoeg bezit, is weggeven geen kunst.

Ik herinner me een ander vriendinnetje, dat vaak in huilen dreigde uit te barsten. Al snel kwam ik erachter dat haar vader kortgeleden van haar moeder was gescheiden. Mijn arme vriendin mocht haar moeder niet eens zien en moest bij haar vader en zijn nieuwe vrouw wonen. Gevoelig als ik was, leefde ik zeer met haar mee, want elk kind wil dicht bij haar moeder zijn. Ik besepte dat het delen van iets zich niet hoefde te beperken tot geld of spullen. Soms is het de grootste gift als je even niet over je eigen problemen spreekt, maar luistert naar een ander en aandacht schenkt aan zijn pijn.

Toevallig ben ik kortgeleden die vriendin uit mijn jeugd weer tegengekomen. Tot mijn grote vreugde vertelde ze dat ze in het tweede deel van haar leven haar geluk gevonden had. Ze was getrouwd met een partner naar eigen keuze en haar huwelijk was gelukkig. Het verbaasde me niet dat haar kinderen haar grootste bron van vreugde waren.

Door de school werd mijn wereld op aangename wijze vergroot. Maar ik had ook een paar hobby's die mijn leven kleur gaven. Veel mensen zullen het niet verwachten van een conservatieve moslima, maar ik kon uitstekend tennissen. Hoewel ik nooit speciale tenniskleren aanhad – ik droeg comfortabele schoenen en een lange jurk, zodat mijn benen niet al te zichtbaar waren terwijl ik heen en weer sprong – stond ik uren achtereen op de tennisbaan. Ik deed mijn best om de bal precies goed te raken of om de opslag met zoveel kracht terug te slaan dat mijn vrouwelijke tegenstander er slechts met open mond naar kon kijken. Maar het ging me voornamelijk om de sport. Tot op de dag van vandaag staat me het gelach voor de geest, dat weerklonk als mijn vriendinnen en ik met elkaar tennisten.

Ik fietste ook graag rond op mijn kleurige meisjesfiets. Ook daarbij droeg ik een lange jurk, zodat omstanders mijn benen niet konden zien. Regelmatig rende ik met mijn broers en zussen naar buiten om over de licht glooiende hellingen van Latakia te fietsen. Als we bergaf reden, jakkerden we gierend van het lachen langs verbaasde burens. Op andere momenten reed ik naar het huis van mijn vriendinnen of nabije familieleden.

Jarenlang heb ik met veel plezier als een beginnend kunstenaar geschilderd: portretten en landschappen op doek. Ook maakte ik fraaie aardewerken potten. Urenlang bracht ik door met het mengen van kleuren die mijn kunstenaarsoog behaagden. Mijn broers en zussen waren er zo van onder de indruk dat ze voorspelden dat Najwa Ghanem eens een wereldberoemd kunstenaar zou worden.

Tegenwoordig ben ik niet in staat zo vrolijk aan de slag te gaan. Maar zelfs nu, als moeder van mijn kleine kinderen, maak ik soms met veel genoeg gebruik van mijn verbeelding. In mijn hoofd schilder ik vaak prachtige tafereels of sterke, intense portretten. Of ik stel me voor hoe ik mijn spieren strek als ik de heuvels op en af rijd, of een tenniswedstrijd win van een onbekende tegenstander.

Je zou kunnen zeggen dat Najwa Ghanem bin Laden een kunstenaar is zonder schilderijen, een fietser zonder fiets en een tennisspeelster zonder bal, racket of tennisbaan.

Mijn broers en zussen hadden ook hun eigen hobby's. Allemaal hielden we van muziekinstrumenten. En het was niet ongebruikelijk als gasten het getokkel van een gitaar hoorden uit een of andere verborgen hoek van het huis. Mijn oudere broer heeft me eens een accordeon gegeven. Dat moet er beslist grappig hebben uitgezien, want ik was klein en de accordeon paste beter bij de handen van een stevige muzikant.

De zomer was de beste tijd, dan kwamen familieleden bij ons logeren. Het liefst had ik dat de zus van mijn vader, Allia, langskwam. Zij woonde in Djedda, Saudi-Arabië. In alle opzichten was tante Allia een fijne tante, die bij iedereen die haar ontmoette groot respect afdwong. Omdat ze zich zo modieus kleepte als ze ons bezocht, verbaasde ik me erover dat ze thuis in Saudi-Arabië een *hidjab* droeg. Een hidjab bedekt een vrouw helemaal, haar lichaam, gezicht en haren. In Syrië droeg ze bescheiden maar elegante jurken die haar armen en benen bedekten. En ze had een dunne sjaal over haar hoofd, die haar gezicht vrijliet.

Meer nog dan vanwege haar stijl en charme, stond tante Allia bekend om haar vriendelijkheid. Wanneer zij hoorde dat er een familie in de problemen zat, zorgde zij in het geheim voor de nodige financiële steun.

Ik hoorde mijn ouders zacht spreken over haar eerste huwelijk met de bijzonder rijke Mohammed bin Laden, een welgestelde aannemer in Saudi-Arabië. Doordat hij goed bevriend was met koning Abdul Aziz al-Saud van Saudi-Arabië, was de eerste echtgenoot van tante Allia een van de rijkste mannen geworden van een land waar het wemelde van de rijke mannen.

Het huwelijk duurde niet lang en mijn tante kreeg slechts één kind bij Mohammed bin Laden, een zoon die Osama heette. Na haar scheiding trouwde mijn tante met Muhammad al-Attas, een Saoedische man die werkte voor haar eerste man. Attas stond bekend als een hartelijke echtgenoot voor mijn tante en een beminnelijke stiefvader voor mijn neef. Nooit hoorde ik iemand iets onaardigs zeggen tegen de man van mijn tante. Samen had het paar vier kinderen: drie zonen en een dochter.

Ik kende ze allemaal erg goed, want als mijn tante in Latakia op familiebezoek ging, gingen alle gezinsleden met haar mee. We aten samen in ons huis. Ik herinner me deze gelegenheden als bijzonder feestelijk, met vrolijke gesprekken en gelach. Uiteraard maakte Osama deel uit van de groep. Mijn neef, die bij mijn geboorte al een jaar oud was, heeft altijd deel uitgemaakt van mijn leven.

Vanaf mijn zevende, achtste jaar kan ik me veel herinneren. Osama leek veel meer dan een jaar ouder dan ik, misschien omdat hij zo'n serieuze, consciëntieuze jongen was. Zijn neven wisten niet wat ze aan hem hadden. Toch vonden we hem aardig, omdat hij erg rustig en vriendelijk was.

Als ik de jonge Osama zou moeten beschrijven, dan zou ik hem trots noemen, zonder arrogant te zijn. Hij was fijngevoelig, maar niet zwak. Hij was serieus, maar niet zwaar op de hand. Hij verschilde beslist van mijn bijzonder onstuimige broers, die mij altijd wel ergens mee plaagden. Ik had

nooit een met zo'n zachte, vriendelijke stem sprekende, serieuze jongen meegemaakt. Ondanks zijn rustige manier van doen, dacht niemand ooit dat Osama een zwakke wil had, want hij had een sterk en stevig karakter.

Als tante Allia en haar gezin op visite kwamen, ging de hele familie soms een dagje uit naar de bergen of de kust. Tijdens dergelijke uitstapjes stoven wij als kinderen van pure opwinding in het rond. We renden over het strand, speelden verstoppertje of knoopten een touw aan een boom, slingerden heen en weer en lieten ons vervolgens los om zo ver mogelijk te springen. Ik herinner me nog met hoeveel zorg Osama sappige druiven uitzocht en me een tros gaf om op te eten. Ondertussen konden mijn broers ergens vrolijk staan schreeuwen dat ze onder een paar boomtakken enkele knapperige pecannoten hadden gevonden. Andere keren klommen we in lage appelbomen en plukten zoete appels. Of we staken onze handen in bosjes vol zure bessen. Hoewel mijn moeder ons waarschuwde voor slangen, vond ik het zo fijn om met mijn neven te spelen dat ik mijn plezier niet liet bederven door mijn angst voor slangen.

Toch waren er ook trieste momenten, zoals die derde september in 1967. Op die dag zat de vader van mijn neef Osama, Mohammed, als passagier in een vliegtuigje dat tijdens de vlucht overtrokken raakte en neerstortte. Op 61-jarige leeftijd kwam zo de vader van Osama om het leven, samen met meerdere andere mensen.

Mijn neef was nog maar tien jaar oud, maar hij had veel van zijn vader gehouden en hem zeer gerespecteerd. Osama was altijd ongewoon terughoudend in zijn optreden en in zijn manier van spreken, maar hij was zo bedroefd over de dood van zijn vader dat hij zelfs nog meer in zichzelf gekeerd werd. In de loop der jaren heeft hij weinig over dit tragische voorval gesproken.

Mijn moeder vertelde met zachte stem over de dood van Osama's vader. Ik schrok zo, dat ik niet reageerde. Ik trok me terug op het balkon om na te denken over de liefde die ik voor mijn vader voelde en over de leegte die zou ontstaan als hij er niet meer was.

Toen ze nog jong waren, raakten mijn broer Naji en Osama soms in de problemen. Op een keer waren ze aan het kamperen en ze besloten een flink eind te gaan wandelen. Ze liepen naar Kasab, een stad in de provincie Latakia, vlak bij de Turkse grens, waarna ze erin slaagden de grens te passeren en in Turkije terecht te komen. In ons deel van de wereld kan een verblijf in een ander land ernstige gevolgen hebben, waarbij onvoorzichtige reizigers voor altijd kunnen verdwijnen.

De vreemdelingen werden door een Turkse officier op zijn grondgebied gesignaleerd. Terwijl hij hun opgewonden bedreigingen toeriep en zijn wapen op hen richtte, wierpen Naji en Osama elkaar een enkele blik toe, draaiden zich om en renden er als hazen vandoor tot ze een tuin bereikten. Gelukkig heeft de Turkse officier ze niet helemaal tot over de grens gevolgd.

Bij een andere gelegenheid gingen Naji en Osama naar Damascus, de antieke hoofdstad van Syrië. Meer dan de meeste anderen hield Osama van lange einden wandelen. Na een vlotte wandeling rustten de twee jongens en hun vrienden uit onder een boom. Ze waren moe en een beetje hongerig. De boom hing vol sappige appels. Aangetrokken door de aanblik van het fruit klommen Naji en zijn vrienden de boom in. Osama kreeg de opdracht beneden op de uitkijk te blijven. Later vertelde Naji dat hij rekening had gehouden met de mogelijkheid dat zijn godvruchtige neef zou weigeren appels te plukken uit een boom die niet van hem was, en dat hij om die reden niet had gewild dat Osama deelnam aan het stelen zelf.

De jongens klauterden omhoog. Maar voordat ze ook maar één appel te pakken hadden, rende een horde mannen op hen af, woest schreeuwend en zwaaiend met leren riemen.

‘Appeldieven!’ schreeuwden de mannen. ‘Kom uit die boom!’

Ze konden geen kant op, en dus klommen mijn broer en zijn vrienden langzaam tussen de veilige takken vandaan naar beneden en keken hun belagers aan. Toen hun voeten de grond raakten, begonnen de mannen met die stevige leren riemen op ze in te slaan. Happend naar lucht gilte Naji naar Osama: ‘Rennen! Ga er zo snel mogelijk vandoor!’ Osama was hun gast en het was belangrijk dat de gast niets overkwam. Bovendien wist Naji hoeveel tante Allia van haar eerste kind hield. Mijn broer wilde niet thuiskomen met slecht nieuws over Osama.

Na de waarschuwing van Naji rende Osama weg. Om de een of andere reden besloten de mannen dat ze de vluchtende jongen per se wilden vangen, dus achtervolgden ze Osama tot ze hem te pakken hadden en ze bedreigden hem met hun riemen. In zijn eentje, zonder de bescherming van zijn familie en vrienden, werd Osama overrompeld door een van de sterkste mannen. Deze boog zich voorover en beet Osama in de arm, zo hard dat Osama daar nog altijd een klein litteken van heeft. Osama trok zijn arm tussen de tanden van de man vandaan en duwde hem van zich af. Vervolgens keek hij zijn kwade belagers aan: ‘Jullie moeten van me afblijven! Ik ben een gast in jullie land. Ik zal niet toestaan dat jullie me slaan!’

Om de een of andere reden zorgde de intense gezichtsuitdrukking van Osama ervoor dat de mannen terugdeinsden. Ze lieten hun riemen zakken, staarden hem een paar minuten aan en zeiden: 'We laten je alleen maar gaan omdat je een gast bent in ons land.' Ondertussen waren mijn broer en zijn vrienden ontsnapt. Toen Osama vrijuit kon gaan, konden de appeldieven elkaar weer opzoeken en zich naar een veilige plek begeven. De wond van Osama werd schoongemaakt en verbonden. Gelukkig raakte de arm niet geïnfecteerd.

De vrolijke jeugdijaren gingen al te snel voorbij. Toen ik tiener werd, ontstonden er onverwachte gevoelens tussen mijn neef en mij. Ik was me niet bewust van wat er gebeurde, maar ik wist dat Osama en ik een bijzondere band hadden. Hoewel hij nooit iets zei, begonnen zijn bruine ogen te schitteren als ik ergens binnenkwam. Ik trilde van opwinding als ik de intense aandacht van mijn neef ervoer. Al snel kwamen de verborgen emoties aan het licht en ons leven veranderde voor altijd.